

מתגרשים

נעמי דן

בשנה החולפת נרשמה בישראל עלייה של 6% במספר הזוגות המתגרשים. מדינת ישראל ממשיכה להציג עלייה במספר הזוגות המתגרשים, כאשר בשנה החולפת (2013) חלה עלייה של כ-5.8% במספר הזוגות שהתגרשו ביחס לאשתקד (2012). **השנה התגרשו 11,219 זוגות בעוד שבשנת 2012 נפרדו על מדרגות הרבנות 10,602 זוגות.**

גירושין הם פצע כואב, אם ילדים מעורבים בפרידה, אז הפצע גם מדמם, מזבח מזיל דמעות בכל פעם שניתן גט בישראל, ובכל זאת זוגות רבים שעמדו מאוהבים ונרגשים תחת החופה- בוחרים להתגרש. שורשיה של תופעת הגירושין עמוקים, אנחנו מגיעים לחיי הנישואין עם ציפיות גבוהות, ועם חסכים גדולים. אנחנו מתחילים את הזוגיות שלנו במינוס, מינוס בביטחון אישי, מינוס באהבה עצמית. תחת החופה עומדים פעמים רבות זוג מלא בציפיות, כל אחד מצפה שהנה סוף-סוף משהו יאהב אותנו באמת וללא תנאי; "סוף-סוף" אצא ממעגל התחרות שמלווה אותי מגיל שנתיים, אקבל אהבה, מגע, עין טובה- כל המצע החיוני לחיים, שניתן לי במנות מדודות במשך כל חיי".

אלא שגם בן/בת הזוג אליו נישאת נמצא באותו מצב. גם הוא מגיע עם חסכים גדולים, גם בבית שלו ההורים רצו להרעיף עליו אהבה, אבל לא הספיקו... גם ההורים שלו חיו במרוץ נגד הזמן בניסיון לפרנס, לטפל ולקיים את הבית. למרבה הצער, מסגרות החינוך לא די שלא העניקו לבן הזוג אהבה וקבלה ללא תנאי לאורך שנות ילדותו ונעוריו, אלא שהם העמיסו עליו מאבק ארוך להישגים גבוהים. גם מוסדות החינוך לא הצליחו במיוחד בנתינת אהבה, קבלה ומנוחת נפש. הם העדיפו לחנך אותנו למצוינות והישגיות באווירת ניכור. שני בני הזוג מגיעים לנישואין עם חסכים בביטחון, בקבלה ובאהבה, וכגודל החסכים כך גודל הציפייה הנפשית להשלמת האהבה.

זאת ועוד: בני הזוג מגיעים עם ציפיות לחברות עמוקה, לקשר ללא תנאי, לאהבה. אולם עם הזמן שעובר, מגלים חלק ניכר מהאנשים, שגם חיי הנישואים לא מעניקים להם את שנפשם מתאוה אליה כל-כך. גם בן/בת הזוג אינם פנויים לאהוב אותם בלי תנאי. מגע אוהב ועין טובה נעדרים גם מחיי הזוגיות. החיים מאוד עמוסים, שני בני הזוג נדרשים לצאת ולעבוד, לטפל בילדים, ללמוד, להתקדם, להצליח וכמעט ולא מוצאים פנאי זוגי שיוקדש לחיזוק הקשר ולבנייה איטית והדרגתית של חברות אמת בין בני הזוג. ואז מגיע שבר גדול. שבר זוגי, שבר אישי.

המערבולת בה אנו נמצאים מסתחררת במהירות, איך נוכל להשלים את חסכי האהבה שאנו מצפינים בליבנו כבר עשרות שנים? איך נמצא זמן לחיזוק הקשר הזוגי כאשר אין לנו כוח להדיח את הכלים בסוף ארוחת הערב? מאין נמצא את הכוח לבנות את הקשר בנינו? נדמה שהמעגל סגור. המצוקה האישית גדולה והקשר הזוגי אינו מהווה מפלט או נחמה,

החיים עמוסים והדרך לברוח מן המצר נראית כעוברת דרך הגירושין. "אתה צריך אהבה חדשה..."

כדי להצליח לבנות זוגיות אוהבת ותומכת נדרשת עבודה, פעמים רבות שאין לזוגות את הכלים כדי לבנות את מערכת היחסים בצורה בריאה. פשוט לא יודעים כיצד מחזקים קשר? כיצד מקבלים ומגלים אהבה? איך מרגישים ביטחון בקשר? איך בונים חברות? אפשר לבנות נאמנות? ומתי בכלל יש זמן?

כל אחד מבני הזוג צריך לקלף את עצמו ולהתוודע לצידה אותה הוא הביא עמו לחיי הנישואים. מהם החסכים האישיים של כל אחד מבני הזוג? מהם הציפיות? מהן האכזבות? כדי להצליח לבנות חברות וזוגיות אוהבת בין בני זוג בימינו, זקוקים לליווי ולהנחיה, **ייעוץ זוגי במסגרת פרטית או קבוצתית. לימוד מסודר של לימודי משפחה הם צורך קיומי.** וכשם שלפני שמתניעים את הרכב, לומדים נהיגה ולפני הלידה הראשונה הולכים לקורס הכנה ללידה, כך יש לפנות לייעוץ זוגי. ייעוץ איננו שם גנאי, ייעוץ והנחיה הם הדרך לבניית קשר. אפשר ללכת לקורס קבוצתי, זוגי או אישי אבל העיקר- ללמוד. להכיר את עצמנו, להכיר את בן/בת הזוג.

אפשר ללמוד איך בונים זוגיות טובה, הנישואים שלכם יכולים להיות מופלאים, תומכים, משלימים, מעודדים, מלאי אמון ונאמנות. יש מוצא מהמערבולת אל חוף מבטחים, אבל נדרשת יד מכוונת, פנו לייעוץ גם לא בשעת משבר. למדו את מקצוע הזוגיות, השקיעו בקשר היקר לכם מכל, זאת ההשקעה הכי טובה שתעשו בחיים. קראו מאמרים, הקשיבו לשיעורים, התייעצו, דברו אחד עם השני. תצליחו? תצליחו! חבר'ה אתם יכולים להזיז הרים...

